

2) більш вагома підтримка ринку ІТ з боку держави, зокрема уряду, за рахунок введення соціальних та податкових пільг українським ІТ компаніям та користувачам ІТ послуг;

3) розширення пропозиції ІТ продуктів та послуг для підприємств України та зменшення їх вартості.

Також, враховуючи відповідні тенденції, в майбутній перспективі першочергово Україні потрібно забезпечити захист прав інтелектуальної власності задля розширення вишир та вглибину ринку інформаційних технологій. У законодавчій ініціативі досягнуто позитивні тенденції – прийнято проект Закону України «Про доступ до інфраструктури об'єктів будівництва, транспорту, електроенергетики для розвитку телекомунікаційних мереж» [5], за яким визначаються повноваження державних органів, у тому числі стосовно розробки та затвердження методик визначення плати за доступ до відповідної інфраструктури, правил/ порядків щодо доступу до відповідної інфраструктури, вимоги до розташування технічних засобів, відповідно до імперативів розвитку світового ринку ІТ [6].

Література :

1. ІТ-сектор України може вирости в два рази к 2020 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://korrespondent.net/business/economics/3752603-IT-sektor-ukrayny-mozhetvyrasty-v-dva-raza-k-2020>.
2. Сокол К.М. Світовий ринок інформаційних технологій в контексті глобалізації світової економіки // Вісник Миколаївського національного університету імені В.О. Сухомлинського. – 2015. – Випуск 3. – С. 78-83.
3. Офіційний сайт Звітів: Рейтинг Doing Business-2016 станом на червень 2016 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://doingbusiness.org/data>
4. Мешко Н.П., Костюченко М.К. Перспективи розвитку сфери ІТ як провідної інноваційної галузі України // Вісник Дніпропетровського університету. Серія «Менеджмент інновацій». – 2015. Випуск 4. – С. 71-77.
5. Проект Закону України «Про доступ до інфраструктури об'єктів будівництва, транспорту, електроенергетики для розвитку телекомунікаційних мереж» / Офіційний веб-портал Верховної Ради України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://w1.c1.rada.gov.ua>
6. Сардак С. Е. Дослідження структури і тенденцій розвитку світового ринку інформаційних технологій // С. Е. Сардак, А. В. Ставицька // Технологический аудит и резервы производства. – 2015. – № 4/5. – С. 96 – 100.

Богомазова В.В.

*«Фінанси, банківська справа та страхування», 2 курс
Дніпровський державний технічний університет*

Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри фінансів та обліку Брежнєва-Єрмоленко О.В.

КРИПТОВАЛЮТА ЯК СПЕЦИФІЧНИЙ ФІНАНСОВИЙ ІНСТРУМЕНТ

Економічна криза поставила під загрозу стабільність грошових систем через масові неповернення позик і скорочення кредитного потенціалу. Відповіддю на виклики глобальної фінансової кризи та посилення волатильності валютних ринків стала поява криптовалюти, яка має високий рівень капіталізації. Але ризики, пов'язані із використанням криптовалюти, для національних монетарних систем перебувають у площині можливого зниження курсу національної валюти, послаблення банків та діяльності державних фінансових структур особливо щодо контролю за характером транзакцій через їх цілковиту анонімність.

Батьківщиною криптовалюти вважають Японію. Перші згадки про криптовалюту як нову альтернативну систему розрахунків відносяться до 1998 р. і належать Вей Даю. Вперше принцип роботи криптовалюти пояснив японський програміст Сатоші Накамото у 2009 р., який почав розробку першої криптовалюти Bitcoin у 2007 р. Спочатку біткоїн був тільки локальною криптовалютою. Але за кілька років він перетворився на масштабну платіжну систему. На сьогодні операції з біткоїн проводять не тільки на

численних біржах, обмінниках та інших ресурсах в Інтернеті, а й у багатьох оффлайн компаніях: магазинах, сервісних центрах і навіть державних установах. Так, наприклад, у США відомі випадки видачі зарплати державним службовцям у криптовалюті.

Сучасні сфери використання криптовалюти умовно можна структурувати за кількома напрямками: онлайн-закупівлі (46% від загального обсягу всіх операцій з криптовалютою); ігри та азартні ігри (9,7%); анонімні покупки (9,7%); поповнення кредитних карток (8%); при розрахунках у магазинах (5%); для виплат за іпотекою (5,7%); в ресторанах і барах (5,2%); плата за комунальні послуги (4,6%); міжнародні перекази (2,9%); перекази між учасниками мережі (1,7%)

За рішенням Європейського суду справедливості, біткоїни визнаються засобом платежу на рівні з традиційними валютами. Як платіжний засіб криптовалюта має істотні відмінності від традиційних валют:

- існування платіжної системи на основі пірінгової архітектури, яка є синергетичною системою рівноцінних клієнтських програм. При цьому кожна така програма є складовою глобальної криптовалютної мережі і працює неперервно та автоматично;
- майнінговий спосіб отримання, згідно з яким криптовалюти добуваються на електронних платформах, “фермах” за допомогою спеціальної програми кодування, що унеможливорює підробку криптовалюти;
- блокчейновий, публічний характер трансакцій та їх незворотний характер завдяки криптографічному характеру існування;
- усі транзакції захищені електронними підписами користувачів – учасників мережі, які видобувають криптовалюту або проводять з нею будь-які операції;
- блокчейнова система перевірки та підтвердження всіх транзакцій у рамках системи забезпечує контроль над кожною витраченою віртуальною копійкою, мінімізуючи бюрократичні процедури;
- анонімне володіння та використання, швидкі і прості трансакції в Інтернеті, оплата онлайн-закупівель, миттєві перекази в будь-яку точку світу з мінімальною комісією;
- кон’юнктурний характер визначення ринкової вартості [1].

Криптовалюта не піддається впливу інфляції, відповідно її не потрібно ні девальвувати, ні ревальвувати. Її використання дозволяє скоротити операційні витрати, уникнути пасток валютної системи. В цій ситуації держава може лише моніторити курси криптовалют і здешевлювати вартість банківських трансакцій.

Позиціонування криптовалюти на міжнародному ринку платежів залежить від того, який підхід у регулюванні операцій з цією валютою обирають уряди. Практика функціонування ринку віртуальних валют показує, що держава через фінансові регулятори може обмежувати, оподатковувати, ліцензувати або забороняти розрахунки цифровою валютою [2].

Для України криптовалюта є інноваційним продуктом на ринку фінансових послуг та не внесена до національного Реєстру платіжних систем. Разом з центральними банками країн ЄС Національний банк України виконує інформаційно-роз’яснювальну функцію щодо ймовірних ризиків та потенційних загроз її використання. Національний банк України розглядає «віртуальну валюту/ криптовалюту» Bitcoin як грошовий сурогат, який не має забезпечення реальною вартістю і не може використовуватися фізичними та юридичними особами на території України як засіб платежу, оскільки це суперечить нормам українського законодавства.

Всупереч застереженням Національного банку в Україні з Bitcoin як зі зручною формою конвертування працюють Приватбанк, Ощадбанк, Альфа банк, Сбербанк Росії, ПУМБ. Основними особливостями використання криптовалюти Bitcoin є забезпечення конфіденційності користувачів та анонімності переказів, прискорення обігу капіталу,

скорочення значних операційних витрат, які пов'язані з обігом паперових грошей. Незважаючи на всі переваги використання криптовалюти Bitcoin, вона може становити певну небезпеку для фінансової системи через її неконтрольованість, та невизнання в правовому аспекті як в Україні, так і в багатьох країнах світу.

Отже, криптовалюта – це універсальний інструмент глобальних фінансових платежів і одночасно специфічний фінансовий інструмент з високою капіталізацією, який є конкурентною формою міжнародного переливу капіталу.

Література:

1. Желюк Т. Використання криптовалюти на ринку платежів: нові можливості для національних економік [Електронний ресурс] / Т. Желюк, О. Бречко // Вісник Тернопільського національного економічного університету. - 2016. - Вип. 3. - С. 50-60. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vtneu_2016_3_7

2. Багинський О.В. Перспективи використання криптовалюти Bitcoin / О.В. Багинський // Матеріали міжнародної наукової конференції [«Міжнародне науково-технічне співробітництво: принципи, механізми, ефективність»], (Київ, 13-14 бер. 2014). – К.: НТУУ «КПІ», 2014. – С. 10-11.

Бойко А.І., Панасицька О.О., Сметаніна А.Т.

«Міжнародна економіка та менеджмент», 2 курс

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Науковий керівник – асистент кафедри фінансів Білінець М.Ю.

ПЕРЕВАГИ І НЕДОЛІКИ ОВДП ДЛЯ ЕМІТЕНТА ТА ІНВЕСТИТОРІВ НА ФОНДОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ

Ринок державних цінних паперів – важлива складова фінансового ринку країни. Для кожної країни характерна своя специфіка емісії та розповсюдження державних цінних паперів, зумовлена особливостями історичного й економічного розвитку країни та ринку позикових капіталів.

Актуальність дослідження державних облігацій обумовлена тим, що державні облігації вважаються безризиковими борговими інструментами, проте, є носіями суверенного ризику. Державні облігації необхідно досліджувати не тільки з точки зору їх використання в якості найменш ризикового об'єкта інвестування, але і з позицій виникнення первинних кредитних ризиків фінансового ринку. Відповідно до п. 3 ст. 10 Закону України від 23 лютого 2006 року № 3480-IV «Про цінні папери і фондову біржу» (далі – Закон № 3480) «облігації внутрішніх державних позик України (далі – ОВДП) – це державні цінні папери, що розміщуються виключно на внутрішньому фондовому ринку і підтверджують зобов'язання України щодо відшкодування пред'явникам цих облігацій їх номінальної вартості з виплатою доходу відповідно до умов розміщення облігацій. Номінальна вартість облігацій внутрішніх державних позик України може бути визначена в іноземній валюті»[1].

Постановою Кабінету Міністрів України від 31 січня 2001 року № 80 «Про випуски облігацій внутрішніх державних позик» встановлено, що Міністерство фінансів України виступає емітентом державних облігацій, у тому числі короткострокових або середньострокових державних облігацій, номінованих в іноземній валюті. Генеральним агентом з обслуговування випуску та погашення державних облігацій є Національний банк України. ОВДП у паперовому вигляді не існують, а обіг облігацій в Україні здійснюється винятково в електронному вигляді. Вони обліковуються на рахунку в цінних паперах[3]. Дослідивши важливість ОВДП як для держави, так і для інвесторів, можна виділили наступні позитивні та негативні наслідки купівлі цінних паперів.